

Vi søvngængere: Har vi overhovedet lært noget af, hvordan første verdenskrig begyndte?

Den 4 november 2018

Af Helga Zepp-LaRouche

Bare fem dage efter det forestående valg til kongressen i USA, der bliver afgørende for indstillingen til krig eller fred, mødes præsidenterne Putin og Trump i Paris i forbindelse med årsdagen for afslutningen af første verdenskrig. Der kommer det blandt andet til at dreje sig om USA's ensidige opsigelse af INF-aftalen og forhåbentligt også om, hvordan disse to førende nationer trods den ekstremt anspændte internationale situation kan sikre, at menneskeheden spares for en tredje verdenskrig.

Denne gang én, der vil udslette menneskeheden.

Under min nylige rejse til Moskva havde jeg under flere samtaler med repræsentanter for førende institutioner lejlighed til at danne mig et førstehånds indtryk af, hvordan den strategiske situation ser ud set ud fra russisk synsvinkel. Den russiske ledelse har draget den ganske klare slutning ud fra Vestens og NATOs forskellige skridt – såsom udvidelsen af NATO op til Ruslands grænser, opbygningen af raketforsvarssystemer i Polen og Rumænien, der på meget kort tid kan omdannes til et angrebssystem, opsigelsen af ABM- og nu INF-aftalerne, såvel som de forskellige "hændelser", der beskriver Rusland som fjenden og Putin som en dæmon – at en kommende storkrig ikke lader sig afvise.

Få dage senere, den 26. oktober, understregede vicedirektøren

for ikkespredning og nedrustning i det russiske udenrigsministerium, Andrej Belussov, over for FN i New York: "USA har for nylig her på dette møde sagt, at Rusland forbereder sig på krig. Ja, Rusland forbereder sig på krig, jeg har bekræftet det. Vi forbereder os på at forsvare vort hjemland, vor territoriale integritet, vore principper, vore værdier, vort folk – vi forbereder os på sådan en krig. . . Rusland forbereder sig på krig, og USA forbereder sig på krig. Hvorfor vil USA ellers trække sig ud af (INF-) aftalen, opbygge sit atompotential og udstede en ny atomvåbensdoktrin?"

Den 31. oktober offentliggjorde Mikhail Khodarenok, militærkommentator på Gazeta.ru i RT.com under titlen: "Atomkrig: Mulige scenarier samt Ruslands gengældelsesmuligheder" en beskrivelse, der burde kunne slå koldt vand i blodet på folk, der arbejder med, hvordan sådan en krig ville kunne forløbe. Han understregede, at der ikke eksisterer nogen finansiel, territorial eller ideologisk konflikt mellem USA og Rusland, der burde kunne føre til en massiv anvendelse af atomvåben. Men så fortsatte Khodarenok med at give en detaljeret beskrivelse af forløbet med kodede beskeder, forseglede befalinger lige til affyringen af kærnevåbensarsenalet. I samme øjeblik som et massivt angreb af interkontinentalraketter fra US-territorier og undervandsbåde opfanges, beregnes målene i Rusland samt flyvetiden. Den russiske ledelse beslutter "launch on Warning" (affyring efter advarsel), og efter 7-9 minutter følger det massive gengældelsesangreb med strategiske kærnevåben fra russisk territorium og omkringliggende farvande.

Den værste mulighed vil være udslettelsen af den politiske og militære ledelse og den deraf følgende umulighed for at udstede de nødvendige befalinger. I dette tilfælde aktiveres perimeter-systemet eller den tilsvarende moderne betegnelse, et atomvåbensføringssystem, der oprindeligt udvikledes og installeredes under den kolde krig, og som automatisk udløser

et altomfattende modangreb. Khodarenok understreger til sidst, at samtlige muligheder for anvendelsen af atomvåben betyder en katastrofe for de deltagende parter såvel som for alle andre nationer på hele Jorden. Atomvinteren vil indfinde sig kort tid efter affyringen af kærnevåbnene og true de få mennesker, der måtte have overlevet atomkrigens Ragnarok.

Khodarenok henviser dermed til den aktuelle gyldighed for denne mekanisme, der var en bestanddel af den almindelige viden under den kolde krig. Men i mellemtiden har den vejet pladsen for illusionen om en "taktisk kærnevåbenskrig, der kan vindes".

Fuldstændigt som om det handlede om et dagligdags konversationsemne udtalte den tidligere kommandant for de amerikanske tropper i Europa, Lt. Gen. Ben Hodges, for nylig på sikkerhedskonferencen i Warszawa, at sandsynligheden for en krig med Kina inden for de næste 15 år var meget høj. På spørgsmål fra den amerikanske internetside Daily Beast svarede Hodges, at det havde været hans hensigt at gøre det klart for europæerne, at størstedelen af det amerikanske våbenarsenal ville blive indsat i Stillehavet under en samtidig krig med Rusland og Kina.

I betragtning af de hyppige krigslystne udtalelser fra diverse militærpersoner, frem for alt amerikanske og britiske, såvel som talrige provokationer som for eksempel den nuværende NATO-manøvre "Trident Juncture", der simulerer "et lands" overfald på et NATO-medlem, er det på høje tid at indse, at enhver indsats af atomvåben sætter hele "dommedagsmekanismen" i gang. Jeg vil blot her henvide til den amerikanske militæranalytiker Ted Postols argumentation for, hvorfor det ligger i atomkrigens natur, at alle våben vil blive bragt i anvendelse.

Hundredårsdagen for afslutningen på den første verdenskrig, hvis forhistoriske begyndte med afskedigelsen af Bismarck og efterfulgtes af et kvart århundredes britisk inspirerede geopolitiske manipulationer – fra La Entente Cordiale over

Tripleententen, den russisk-japanske krig i 1904-05, og frem til balkankrigene, indtil attentatet i Sarajevo endelig blev den vilkårlige udløser. Alt dette burde være en god anledning til at indse, hvor let menneskeheden vandrer som "søvngænger" ind i katastrofen på et allerede forberedt skakbræt. Ingen af den første verdenskrigs deltagere kunne forudse dens forløb. Men især for de tyske og franske soldater, der nedslagtede hinanden i fire års meningsløse skyttegravskrige, betød denne krig den totale ødelæggelse af en hel generation. Grundstenen var lagt for nationalsocialisternes magtovertagelse og den anden verdenskrig.

I Rusland er erindringen om "Den store fædrelandskrig", der kostede 27 millioner russere livet, absolut nærværende – også hos de yngre generationer. I Vesten derimod er holdningen meget forskellig hos den generation, der bevidst har oplevet følgerne af den anden verdenskrig, og de efterfølgende generationer. For mange yngre mennesker er forestillingen om en krig lige så virtuel som deres videospil. Ellers ville det vel være uforklarligt, hvor virkelighedsfjernt konsekvenserne af de udsprede fjendebilleder af Putin og Rusland opsuges af en næsten patologisk "gruppetænkning" hos de vestlige eliter.

I Rusland opfatter befolkningens absolutte flertal, trods den sidste tids modvilje med hævelsen af pensionsalderen, Putin som den nationale redningsmand, der har befriet landet fra Jeltsin-tidens frygtelige årti. I Vesten er det i stor udstrækning glemt, men i den russiske befolkning står erindringen ganske klart om den fra Vestens side påtvungne chokterapi, hvormed Jeffrey Sachs fra 1991-94 reducerede Ruslands industrielle kapacitet til blot 30 % af det tidligere. Det efterfølgende sammenbrud af den demografiske kurve – den russiske befolkning skrumpede ind med en million mennesker om året – oplevedes af befolkningen som folkemord.

Putin derimod opfattes som den præsident, der har inddæmmet oligarkernes magt, i det mindste på det politiske område, og tilintetgjort Vestens planer om at reducere Rusland fra en

supermagt i Sovjetunionens tidsalder til et råstofeksporterende tredjeverdensland. I Rusland elskes og æres Putin for det; for Vestens geopolitiske eliter, der allerede regnede med at have fået fingrene i Ruslands enorme råstofforekomster, ligger her den sande grund til deres dæmonisering af Putin.

Ifølge en nylig rundspørge fra Military Times side blandt aktive amerikanske soldater og officerer er 46 %, altså godt halvdelen, overbeviste om, at deres land i 2019 inddrages i en stor militær konflikt med Rusland. Som pensioneret oberst Rolf Bergmeier, tidligere oberst i generalstaben og viceafdelingsleder for "planlægning og ledelse" i NATO, endnu engang mindede om i en kritik af NATO-manøvren Trident Junction – som han betegnede som en unødvendig provokation – så risikerer Tyskland at blive den nukleare slagmark i en krig mellem øst og vest med den nuværende NATO-strategi.

For de tidligere præsidenter Reagan og Gorbatjov, der underskrev IBM-aftalen i 1987, stod det klart, at en atomkrig ikke kan vindes. Med den truede opsigelse af INF-aftalen fra USA's side, kan vi meget hurtigt glide ind i en situation, der udviser paralleller til mellemdistanceraketkrisen i begyndelsen af 1980-erne. Dengang gik hundredtusinder på gaden, fordi det stod dem klart, at Tyskland ville blive udslettet i en krig mellem Øst og Vest. I dag er den overordnede situation langt farligere. Vandrer vi også denne gang som "søvnngængere" ind i en tredje verdenskrig?

Vi bør bruge årsdagen for afslutningen på første verdenskrig som anledning til den erkendelse, at vi er nødt til at overvinde geopolitikken og erstatte den med et nyt paradigme om den ene menneskehed. Den kinesiske præsidents forestilling om hele menneskehedens skæbnefællesskab, som ligger til grund for initiativet om Den nye Silkevej, beskriver dette paradigme som en helt ny form for internationale forhold, opbygget på samarbejde til gensidig fordel. Såfremt vi har lært noget af det 20. århundredes tragedier, så må vi lære at anskue

menneskeheden på en helt ny måde.